

בש"פ 1032/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 1032/15

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת
46332-01-15 מיום 10.2.2015 שניתנה על-ידי כב'
הנשיא ד' חשין

תאריך הישיבה: ל' בשבט תשע"ה (17.2.2015)

בשם העורר: עו"ד מ.א. אבו גוש
בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב

החלטה

1. ערר על מעצר, על מנת להמיר את בית המעצר ב'מעצר בית'.

2. העורר, צעיר לימים, יליד שנת 1999, נתון במעצר עד תום ההליכים.

3. על מעצרו הורה בית המשפט המחוזי בירושלים (הנשיא ד' חשין) בשבתו כבית משפט לנוער, בעקבות כתב אישום חמור שהוגש נגדו, שתי עבירות של חבלה חמורה בכוונה מחמירה שביצע העורר, לכאורה, בתוך חודשיים, לאחר שגמלה בלבו החלטה לפגוע ביהודים. לשם כך הצטייד במברג. על-פי כתב האישום, בערבו של יום 16.11.2014, ברחוב הנביאים בירושלים, נקרה בדרכו של העורר שי סויסה, שלו חזות חרדית. העורר ניגש אליו מאחור, נעץ בגבו את

המברג ונמלט מן המקום. לשי סויסה נגרם פצע דקירה בגבו והוא אושפז.

4. בערבו של יום 8.1.2015 שהה העורר בצומת "המזלג" בעיר העתיקה בירושלים, סמוך לשער שכם, בשעה שעבר במקום סול פישמן, שגם לו חזות חרדית. העורר פנה לעברו, ניסה לנעוץ את המברג בגבו אך לא הצליח. העורר עלה אחריו בריצה במדרגות שבסמוך, נעץ בגבו את המברג ונמלט מן המקום. פצע דקירה נגרם לו, לפישמן, בגבו, סמוך לעמוד השידרה, הוא הובהל לבית החולים כשבריאיתו "חזה אויר", ובמהלך הטיפול הרפואי הוכנס לו נקז בין צלעי.
5. בית המשפט המחוזי נדרש אל העניין בקפידה יתרה, היות ומדובר בקטין, ובדין עשה כן, כמצוות סעיף 10א לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971: "לא יוחלט על מעצרו של קטין אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו פחותה, והמעצר יהיה לפרק הזמן הקצר ביותר הנדרש לשם השגת המטרה כאמור; בקבלת החלטה על מעצרו של קטין, יובאו בחשבון גילו והשפעת המעצר על שלומו הגופני והנפשי ועל התפתחותו". בית המשפט המחוזי נדרש אל חומר הראיות, אל עילת המעצר ואל אפשרות של חלופה למעצר. לפי טיבם של המעשים המיוחסים לעורר, הישנותם, מסוכנותם, נפוצותם בעת האחרונה בירושלים, התרשמות שירות המבחן ומכלול הנסיבות, החליט בית המשפט המחוזי כי דינו של העורר להעצר עד תום ההליכים. מכאן הערר.
6. בעררו התמקד ב"כ העורר בנושא החלופה למעצר. לדבריו, לעורר משפחה טובה, אוהבת ותומכת, גם מנהל בית הספר שבו לומד העורר המליץ על יכולותיו בתחום הלימודי וההתנהגותי. בהפנותו לתסקיר שירות המבחן, ציין ב"כ העורר את אורח החיים החיובי של בני המשפחה – הורים ושלושה ילדים – אשר מתגוררת בבית פרטי באזור בית חנינא, מצבה הכלכלי טוב, ההורים משכילים ומנחילים לילדיהם ערכים חינוכיים ומוסריים. שירות המבחן התרשם ממשפחה יציבה ומתפקדת, קשרים חמים ותומכים בתוכה. העורר עצמו תלמיד מצליח בבית ספר טוב במזרח ירושלים, חרוץ, מכבד את הוריו ואת מוריו ומקבל מרות. על רקע זה מתקשים ההורים להסביר את פשר התנהגותו הנטענת של העורר שהביאתו לבית המעצר. המעצר קשה לו, לעורר, במיוחד בהיותו קטין, וזו לו הסתבכותו הראשונה בפלילים. ב"כ העורר ביקש להורות על שחרורו של העורר ל"מעצר בית" בפיקוח הוריו, בציינו כי שירות המבחן מצאם כמבינים את תפקיד הפיקוח וההשגחה ומודעים לאחריות המוטלת עליהם.
7. מנגד טענה ב"כ המשיבה על החומרה הרבה של המעשים שבהם הואשם העורר, על המסוכנות הטבועה בהם, ובעיקר על כך שאין ניתן לתת אָמון בעורר, תנאי בלעדיו אין לצורך שחרור ממעצר. ב"כ המשיבה הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן על הפער הניכר בין הנורמטיביות של המשפחה לבין המעשים שבהם הואשם העורר. התנהלותו של העורר בפגישתו עם קצין המבחן הותירה רושם של "רב הנסתר על הגלוי". לפיכך נמנע שירות המבחן ממתן המלצה, והשאיר את שאלת שחרורו של העורר לשיקול דעת בית המשפט. לדברי ב"כ המשיבה, ממילא אין ניתן 'לתפור' לנער שכזה חלופת מעצר שתתאים למסוכנותו, כי שורשיה אינם ברורים. תוצאות מעשיו קשות, אין ניתן להפיג את המסוכנות בחלופה, ויש לקיים, לטענת ב"כ המשיבה, את החלטת בית המשפט המחוזי שהורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.
8. שקלתי את נימוקי הערר ואת אלה שבאו מנגד, על רקע כתב האישום ותסקיר שירות המבחן, ולא מצאתי הצדקה להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי; גם לא להוסיף על נימוקיו או לגרוע מהם.

9. אומר אך זאת: ברי לכל בר-דעת כי המסוכנות מוחשית היא ורבה; סכנת נפשות פשוטו כמשמעו. העורר גמר אומר בלב, לכאורה, לפגוע ביהודים. אמר ועשה, הצטייד במברג ודקר יהודי בגבו. ועל הישנות מעשה-הדקירה פעמיים, כי נכון הדבר מעם העורר וממהר לעשותו.

10. עוד זה מדבר וזה בא. עודנו דנים בעררו של העורר, ואנו 'מתבשרים' על צעיר נוסף, כבן 18, שעשה מעשה דומה, דקר יהודי סמוך לעיריית ירושלים. חברו להם יחדיו מסוכנות פנימית ומסוכנות חיצונית. הפנימית - זו היוקדת בלבו של העורר; החיצונית - זו הסביבה הרוחשת בעת הזאת בירושלים. זו מזינה את זו אהדדי.

11. אין מנוס אפוא מלהותיר את העורר במעצר, הגם שמשפחתו נורמטיבית והוא עודנו קטין. הערר נדחה.

ניתנה היום, ד' באדר התשע"ה (23.2.2015).

ש ו פ ט